

[Poul Møller.]

udrettet. Det medførte, at mere byggeri blev sat i gang, end der var arbejdskraft til. Dette burde handelsministeren vide. Han burde vide det ikke mindst af den grund, at det er denne fejlslagne administration, som førte til det byggestop, regeringen selv måtte indføre i vinter, og som vi stadig har i hovedstadsområdet. Byggetrykmen blev slået i stykker ved denne politik, og betydelige omkostningsforøgelser er fulgt efter. Regeringen bærer også et ansvar for den situation, vi befinder os i, fordi den stadig har søgt bevillinger til og igangsat beskæftigelsesarbejder på et tidspunkt, hvor arbejdskraften kunne anvendes med større udbytte andetsteds. Den bærer et ansvar, fordi den har igangsat en række offentlige anlægsarbejder, som kunne og burde være udskudt til tider, hvor beskæftigelsespresset er mindre.

Det er ligeledes regeringspartiernes ansvar, at de offentlige udgifter fortsat stiger, så forbruget herved animeres og tiltager. Tusinder og atter tusinder af mennesker er år for år overført fra det private erhvervsliv til offentlige arbejder eller offentlig administration. Statens udgifter er steget med 1 600 mill. kr. under den siddende regering. Administrationen er vokset i takt med de offentlige udgifter og i takt med de nye opgaver, staten stadig tager sig på.

Statens aktive investeringspolitik er også uden noget økonomisk grundlag. Vi har ikke her i landet en beskæftigelsessituation, der tilsiger regeringen at lede investeringerne ved hjælp af statslån og statsgarantier bort fra de erhverv, der kan klare deres egne opgaver, og over til de erhvervsdrivende, der nyder den høje regerings bevågenhed. Ved at blande sig aktivt ind i kreditmidlernes fordeling, ved at dirigere dem til de formål, som de nuværende magthavere vil favorisere, øger staten vanskelighederne for andre. Det strammere pengemarked, vi nu befinder os i, vil forøge de ulige vilkår mellem investeringer, der kan nyde godt af statslån og statsgarantier, og dem, der må nøjes med det, som bliver tilbage, når statens udlåns-, tilskuds- og garantipolitik har drænet pengemarkedet.

Hele denne ekspansion, hele denne opustede statsforetagsomhed over for byggeri, produktion og forbrug har vi vendt

os imod. Den svarer ikke til den konjunkturpolitiske stilling; den medfører alene, at mere og mere af det danske folks indtjening bliver fordelt eller dirigeret af de offentlige myndigheder. Midlet til at øge denne vækst i den offentlige foretagsomhed er selvfølgelig skatterne, der flyder så rigeligt i statens kasser i disse år. Det forslag til tillægsbevillingslov, vi i dag har til tredje behandling, viser, at statens indkomster er steget med mere end 650 mill. kr. ud over det, den tidligere finansminister i sin tid budgetterede. Det fremgår endvidere af forslaget til tillægsbevillingslov, at staten er kommet ud af finansåret med et overskud på sit drifts- og anlægsbudget på 840 mill. kr. Det er dette formidable overskud på statsfinanserne — muliggjort ved den stadige stigning i skatteindtægterne — der er blevet regeringens skjold over for kritikken imod dens økonomiske politik. I dette overskud og i overskuddet for det kommende år ser regeringen tryllemidlet imod øget forbrug, øget efterspørgsel og overbeskæftigelse. Men skulle ikke netop et så formidable overskud, opnået sideløbende med den store forbrugsforøgelse og i takt med valutatilbagegangen, vise os, at der er noget helt forkert ved den økonomiske politik, der føres?

Trods det store statsoverskud har vi fået et højt renteniveau, skønt det var overskudspolitikens mål at sikre en lav rente.

Trods det store statsoverskud har vi opnået et meget kraftigt efterspørgselspres, skønt det ifølge handelsministeren var overskudspolitikens mål at dæmpe efterspørgselspresset.

Trods det store statsoverskud har vi noteret en betydelig nedgang i vor valuta-beholdning, skønt det var overskudspolitikens mål at fastholde valutareserven.

Mon ikke disse tre kendsgerninger burde vise enhver, der vil se, at de høje skatters politik slet ikke er det tryllemiddel, man forestiller sig? Efter vor opfattelse er de høje skatter tværtimod den bedste næring for et øget offentligt forbrug. De nedsetter den private opsparing, de tages fra opsparingen, og de virker omkostningsfordyrende. De undergraver al stabilitet i lønniveauet, de er med til at piske befolkningen længere og længere ind i lønglidningen, alle må sikre sig kompensation for de øgede